

Kongens jagtkaptajn talte til de unge spejdere 1919

Medens kongeskibet lå til kaj i Aarhus, og kongeparret opholdt sig på Marselisborg Slot, talte chefen for kongeskibet i skoven, hvor et af kongens sommerresidenser lå.

Prinseslottet i Jylland som Marselisborg Slot blev kaldt indtil Christian 10. blev konge i 1912. Slottet var folkets bryllupsgave kronprinseparret og blev bygget 1899-1902.

Aarhus Stiftstidende skrev den 14. juli 1919: "En ny tid er inde - en tid, da der ligesom vendes op og ned på alle vante forestillinger og begreber, da netop det sker, man for få år siden ville have betragtet som utænkeligt og ganske urimeligt. Hvem havde, da friluftsteateret i Marselisborg Skov i sin tid blev anlagt, tænkt sig pladsen taget i besiddelse af en skare unge piger og ynglinge med en højtstående officer som taler - oven i købet som forkynder af evangeliet.

Men i går skete det, at kaptajnen fra kongeskibet "Dannebrog", marinekaptajn Lorck på friluftsteateret holdt et skriftligt foredrag for Aarhus Pigespejderne og de grønne KFUM-spejdere. - Det var jævne, men tankevækkende ord, denne djærve søofficer talte til ungdommen - en moden, kundskabsrig og erfaren mands personlige vidnesbyrd om en almægtig Gud. Og utvivlsomt fængede hans ord i de unge sjæle. - Det var tydeligt, at kaptajn Lorck fandt vej til hjerterne, og vandt sig venner mellem de unge. Man mærkede det, da han havde sluttet af, og en af de unge spejderpiger, idet hun tolkede kammeraternes tak, inviterede kaptajnen til at overvære den forestående indvielse af pigespejderlejren ovre ved Begtrup Vig.

Ud fra Galaterbrevet 22, vers 5 i kapitlet viste kaptajn Lorck de engelske folkefører særpræg. Kaptajnen havde på sine rejser følt sig tiltrukket af englændernes rene karakter - fine, rettænkende mennesker, som de var, i modsætning til ledende mænd i andre lande.

Paulus skriver til galaterne, at Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed og trofasthed, og denne Kristi Ånds fandtes hos de ledende i England, fordi de var kristne.

Nu krigen var endt, hørte man i England ingen pralen eller selvros. Englænderen forstod, at hans modstandere var vildledte folk, der havde fjernet sig fra Gud, og som nu gennem nederlag måtte føres ind under frelsen i Kristus. Da den tyske flåde skulle udleveres, var kong Georg i nærheden; men han ønskede ikke at overvære flådens modtagelse, da det pinte ham at se det tyske mandskabs ydmygelse. En sådan finfølelse hersker kun hos ægte kristne.

Ved Dronning Victorias regeringsjubilæum blev der spurgt dronningen om, hvad mon grunden til Englands storhed kunne være. Dronningen svarede med et ord: Bibelen. - I intet andet land er respekten for Bibelen så rodfæstet som i England. Kristi Ånd hviler over det engelske folk, og Åndens frugt præger folkets karakter.

I kritiske tider havde England ofte haft kristne mænd som førere, og derfor har landet vundet frem storhed og magt.

Under verdenskrigen har England været ledet af kristne. Mænd som Lloyd George, admiral Beatty og general Allenby er grundfæstede i deres kristendom.

Lloyd George, Englands førsteminister, begyndte som lægprædikant, han kastede sig ind i politik for at afværge, at den engelske kirke blev opslugt af katolicismen. Man kalder ham i England for "den lille dynamo". Hans kraft er stor, og ligesom dynamoen får han styrken andetsteds fra, ikke fra sig selv, men fra Gud.

David Lloyd George var premierminister i Storbritannien fra 1916 til 22. Han voksede op i en baptistfamilie i Wales, virkede som lægprædikant og uddannede sig til advokat.

Admiral George, er afgjort en troende kristen. I sit budskab til flåden - på det mest kritiske tidspunkt i krigen - satte han ikke sin lid til kanonen - hans budskab lød på, at det alene gjaldt om, at det engelske folk bøjede sig på knæ og gik i bøn til Gud.

Da general Allenby efter et rent eventyrligt felttog gennem Syrien og Palæstina stod uden for Jerusalems mure, telegraferede han hjem og spurgte om, hvad han skulle gøre, for han kunne ikke tænke sig at skyde ind i den hellige stad. Han fik telegrafisk svar, at regeringen gav ham handlefrihed. Så telegraferede han til kongen, og dennes korte svar lød: "Bed og handl!" Det gjorde generalen, han gik ind i sit telt med hele sin stab, og her kastede de tapre engelske officerer sig på knæ og bad. Og Gud hørte dem. Uden at der løsnedes et skud mod Jerusalem, kom muhamedanerne ud af byens porte og overgav sig til englænderne.

General Edmund Allenby gik ind Jerusalem 1917 for at vise respekt for den hellige by.

Det er kristne mænd, der bærer samfundet og som bevarer samfundet fra råddenskab, de har den åndelige forbindelse med den almægtige Gud i orden. Er derimod den åndelige forbindelse afbrudt, går det galt - det ser man i Rusland, i Tyskland og i mange andre afkristnede lande.

Får vi ikke tilført samfundet den guddommelige kraft, så rådner samfundet op. Dog - forbindelsen med Gud kan vi ikke skaffe os selv, den er en gave fra Gud ved Jesu fortjeneste. Fra vor side kræves der kun, at vi bryder os om at få denne gave, at vi føler trang til den og beder om den.

Den, som kaster sig på knæ for Gud, skal ikke hungrer og tørste, men vil blive ledet til livets vandkilder, og Gud skal aftørre hver tåre i deres øjne.

Kaptajn Lorck ville sige til de unge, at fristelsen aldrig kommer fra Gud, for Gud frister ingen. Mennesket fristes af sit eget begær, som er et frøkorn, hvorefter synden vokser op lig en plante, og denne plantes frugt er døden.

Men holder vi os til Gud, får vi hans Ånds frugter, og kendetegnet er, at vor karakter renses og styrkes, så begæret ikke får tag i os.

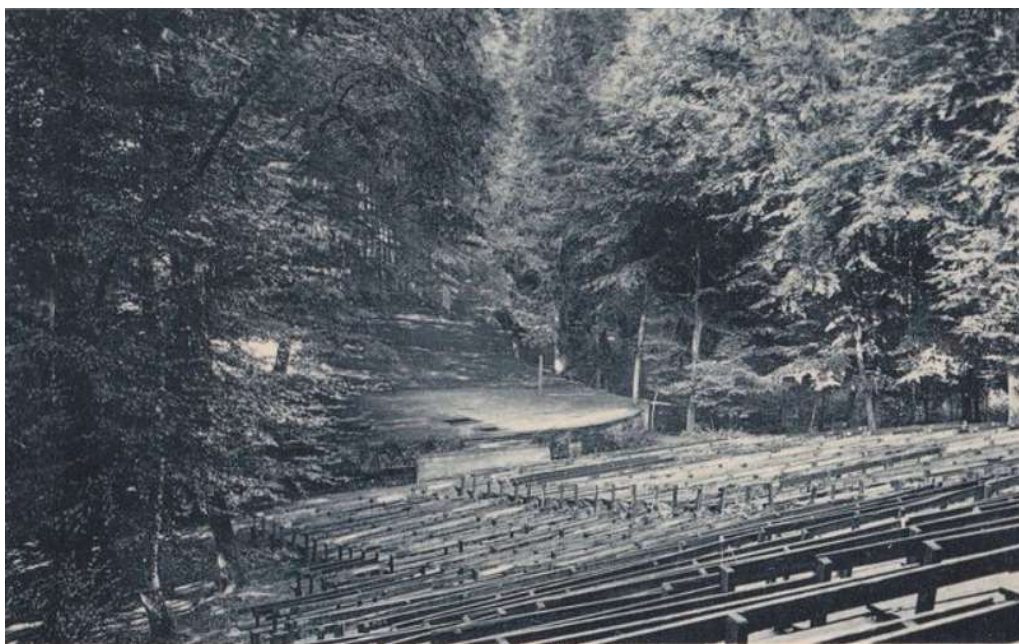
Efter livligt at have fortalt et par karakteristiske oplevelser, sluttede kaptajn Lorck med Pauli ord til Filipenserne om at give agt på alt hvad der er sandt, ærbart, retfærdigt, rent og elskværdigt.

Mødet sluttede, og deltagerne spredtes i skoven. Alle de unge forstod, at marinakaptajn Lorck netop var en mand af samme ånd og støbning som de englændere, han havde peget på som gode samfundsbærere.”

Dette er så vidt vides, den eneste bevarede tale af Victor Lorck, som ellers virkede som prædikant i folkekirkelige kredse, KFUM, Apostolsk Kirke og pinsemenighederne.

Victor Lorck blev udnævnt af kongen til både Ridder af Dannebrog, Dannebrogsmænd og Kommandør af 2. grad. I sin tak for ridderkorset og levnedbeskrivelse skrev Lorck efter han havde beskrevet i karriere i marinen følgende: *”Alle disse mere eller mindre betydningsfulde begivenheder stilles dog fuldstændig i skygge af den ene, at jeg - efter i lange tider forgæves at have søgt sandheden - for nogle få år siden blev en bevist kristen. Der er så meget mere grund til at nævne dette i denne forbindelse, som det har haft den største betydning for mit arbejde og det er i nøje overensstemmelse med sandheden, når jeg siger, at det der dør noget af mit arbejde, ikke er gjort ved egen kraft eller dygtighed, men ved den kraft der står til rådighed for dem, som ved Guds barmhjertighed har fået magt og ret til at blive Guds børn.”*

Da Lorck blev Dannebrogsmænd skrev han blandt andet: *”I min tidligere indberetning til Ordenskapitlet har jeg anført, at jeg var blevet kristen, og de år der er forløbet siden, har på afgørende måde bekræftet for mig, at vejen, sandheden og livet findes i Jesus Kristus, således som det er åbenbart for os i Bibelen. Ikke i dogmer og kirkelige systemer, men gennem skriftens ord og den levende troens forbindelse med Guds søn.”*

Friluftsteateret i Marselisborg Skov, hvor jagtkaptajn Lorck talte til spejderne.